

PRIMAVERA

Joventut...

T' esperava, oh Primavera:
com l' aymador que 's daleix
trigantli l' hora volguda
de retrobar l' amor séu,
jo esperava ta tornada,
la tornada del bell temps,
de les flors sobre la terra,
de l' aureneta en lo cel.
Fadigat de les nits llargues
y dels dies curts d' hivern,
d' aquells vespres plens de boyra,
d' aquells matins plens de gel,
d' aquells arbres sense fulles
tan escabellats y sèchs,
d' aquells jardins sense roses,
d' aquell espay sense aucells;
ab quín gotx, oh Primavera,
la benvinguda t' he fet,
obrint mos ulls á tes gales,
mos pulmons á ton alè!

Has tornat ab la brotada
de ton fullatje novell,
ab tes aubes lluminoses,
ab ton sol més matiner,

ab tes teulades guarnides
 de festosos nius d' aucells,
 y ab tes bojes papallones
 que festejan á tot pler
 les violes ran de terra,
 les campanetes al vent,
 y amagades entre punxes
 les poncelles del roser
 que s' inflan com pits de verge
 descondormits per un bes.
 Y renaxent ple de vida,
 coronat de flors arreu,
 en mars de llum rabejantse
 y omplint d' amor l' univers,
 roda 'l món vessant aromes
 com un inmens incenser.

Has tornat ab aqueix ayre
 que fa florir los fruyters
 y badarse les finestres
 qu' havia tancat lo fret,
 ab tes belles enramades
 (fantasíes del jovent,)
 ab tes galans caramelles,
 ab ton sèquit bullanguer
 de festes majors y fires,
 de professons y d' aplechs,
 que, com los grans d' un rosari,
 l' un á l' altre aconsegueix;
 y ab la festa de la patria,
 y ab la festa de la fé,
 que 's compartexen les roses
 y l' amor de sos fidels,
 ab les diades florides
 de Sant Jordi y del Roser,
 l' un que 'ns guarda eix tros de terra,
 l' altra un reconet de cel.

T' esperava, oh Primavera:
 glatía ton primer bes,
 y ta primera besada
 al mitx del cor me fereix.

Ton alè de suaus aromes
se m' ha tornat verinench,
ton escalf de llum y vida
m' ha cremat com ferro rohent,
y per ma carn enfebrada
m' hi fredeja estrany rosèch.
Si es que la Mort ja 'm rastreja,
més val ara que després,
mentre 'l sol fa bona cara,
mentres l' ayre vé rihent,
y com en los primers dies
la Creació reflloreix;
qu' ha de ser trist per un' ànima
malaltejar al hivern
quan la terra es tota núa
que sembla que Deu no hi es.

Senyor Deu de cel y terra,
Pare de tot l' univers,
principi y fi de tot' obra,
inmutable, just, etern;
á Vos, Senyor, que 'm formareu
de la fosca del no-res,
qu' ab vostre amor me vestireu,
y en l' argila de mon sér,
servidors de la meva ànima,
los cinch sentits hi heu obert;
á Vos, que de l' ampla terra
m' heu donat l' heretament,
qu' heu creat per embellirla
la llum, lo color, l' oretx,
y les flors plenes d' aromes,
y d' armonía 'ls aucells;
agenollat vos ho clamo:
no 'm dexeu morí' al hivern;
matèume á la primavera
qu' es passar de cel á cel.

